

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

'S-GRAVENHAGE

B

M
vBTER KENNISNEMING
MINISTERRAAD
26 MEI 1967 / 10

AAN

Zijne Excellentie de Minister-
President,

Voorzitter van de Raad van Ministers

Directie/Afdeling

~~XXXXX~~ Integatie Europa

Datum:

12 mei 1967

Onderwerp:

Verslag vergadering Raad van
Ministers EEG dd. 8,9 en 10 mei jl.

Kenmerk:

DIE-84007

Foto-no.:

F/5272/67

TER INFORMATIE

Ik heb de eer U hiernevens ter informatie van de Ministerraad te doen toekomen een verslag van de op 8,9 en 10 mei jl. te Brussel gehouden vergadering van de Raad van Ministers der Europese Economische Gemeenschap, welke was gewijd aan landbouwvraagstukken.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag rechtstreeks aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN, a.i.,

w.g.

P.J.S.de Jong

VERZOEKE BIJ BEANTWOORDING DATUM, KENMERK EN ONDERWERP TE VERMELDEN

Verslag 217e vergadering van de
Raad van Ministers der EEG,
gehouden op 8, 9 en 10 mei 1967
en gewijd aan landbouwvraagstukken

--o-o-o-o-o-o-o-o-o-o--

1. Goedkeuring van de agenda

Aan de agenda werd toegevoegd de goedkeuring in de talen der Gemeenschap van de verordening betr. overgangsmaatregelen met het oog op de toepassing van de gemeenschappelijke graanprijzen (zie punt 13). Deze verordening werd daarna zonder discussie goed-gekeurd.

Staatssecretaris Antoniozzi deelde mede, dat de Italiaanse delegatie onder het punt "Diversen" enkele verklaringen zal afleggen i.v.m. de heersende varkenspest. Minister Lardinois vroeg, of de Commissie bij die gelegenheid verslag zou kunnen uitbrengen van een bespreking van de veterinaire deskundigen, die op 3 mei werd gehouden, waarin ook enige andere veterinaire vraagstukken aan de orde zijn geweest. Dr. Mansholt zegde toe, de volgende dag met een verslag over deze bespreking te zullen komen.

4. Voornaamste algemene problemen i.v.m. de verordeningen tot ordening van de markt in het stadium van de gemeensch. markt.

Aan de orde is het institutionele vraagstuk, samenhangend met het beheer van de gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten. Er zijn twee documenten voorbereid

- een samenvatting van de verklaringen, afgelegd door Minister Faure in de raadszitting van 17/18 april '67 m.b.t. deze problematiek (R/487/67=AGRI 199),
- een samenvatting van de debatten van de raad naar aanleiding van bovengenoemde verklaring (R/539/67=AGRI 220).

De voorzitter brengt in herinnering, dat in de vorige raadszitting is gebleken, dat alle delegaties alsmede de Commissie het nodig oordeelden dat er een overleg plaats vindt tussen de Commissie en de lid-staten over het beheer van de landbouwmarkten. De vraag is nu welke vorm aan dit overleg moet worden gegeven. Kan het ingepast worden in de bestaande instituten of moet er een nieuw orgaan komen? Spreker neemt aan dat het alleen over beheersvraagstukken gaat. Betreft het alleen die Commissie-beslissingen, die de Commissie geheel zelfstandig kan nemen of ook die, welke de Commissie via de beheerscomité-procedure neemt?

Minister Lardinois brengt in herinnering zijn reactie op de verklaring van Minister Faure in de vorige raadszitting. Deze was net als die van de andere leden van de Raad en de Commissie positief. De op schrift gestelde samenvatting van deze verklaring

(AGRI 199) geeft echter een geheel ander beeld. Daarin gaat het over "aanpassingen" in de beheerscomité-procedure. Daarover heeft Minister Faure de vorige keer in het geheel niet gesproken. Spr. zou zich, als dit werkelijk de bedoeling van Minister Faure is, nu zeer gereserveerd moeten opstellen tegenover een dergelijke suggestie, die een ingrijpende wijziging op het institutionele vlak zou inhouden. Deze zaak ligt politiek zeer gevoelig, juist op dit moment, nu we op het punt staan de gemeenschappelijke markt voor de landbouw te verwezenlijken. Gaarne zou spreker dan ook een verduidelijking van de bedoelingen van Minister Faure krijgen. Er zijn trouwens nog enige andere punten onduidelijk gebleven: vorige keer stelde Min. Faure, dat het nieuwe orgaan niet op de stoel zou mogen gaan zitten van de Commissie, van de Raad, van de beheerscomité's. Het zou geen eigen beslissingsbevoegdheid mogen hebben. Daarbij rijzen enige vragen:

- hoe zal het nieuwe overleg-orgaan moeten zijn samengesteld?
- op wiens initiatief zal het orgaan moeten bijeenkomen?
- in welke gevallen en met welke frequentie zal het bijeen moeten komen?

Minister Faure zegt wat verbaasd te zijn over deze reactie. Het betrokken document is geen stenografisch verslag. Spr. zegt nogmaals geen wijzigingen van de instellingen te wensen. Het overleg is nodig i.v.m. de grotere frequentie, waarmee de Commissie nu zal moeten interweniëren. Er zal in veel grotere mate dan tot nog toe het geval was een overdracht van bevoegdheden plaats vinden van de Raad aan de Commissie. Het betreft eigenlijk zaken, die aan de Raad waren voorbehouden, maar het beheer van de markt vereist een snel optreden. Het is niet mogelijk de Raad steeds hierbij te betrekken. Daarom moet de Commissie overleg plegen met de vertegenwoordigers van de lid-staten in Brussel. Dat dienen hoge ambtenaren te zijn, die niet alleen technisch, maar ook politiek de zaak kunnen beoordelen. Iedere regering moet zelf maar zien op welke wijze zij zich wil laten vertegenwoordigen. Wellicht is niet in alle gevallen nodig, dat deze vertegenwoordigers bijeenkomen. Hoe noodzakelijk een dergelijk overleg is, bleek gisteren bij de behandeling van de graaninterventie-B in de Raad. Voor het overwegen van dergelijke maatregelen is een zeer nauwkeurige kennis van de situatie en de mogelijkheden in de lid-staten nodig. Het is trouwens, naar de woorden van Dr. Mansholt, niet zo, dat de uitvoering altijd in Brussel plaats vindt. Op dit gebied zal een zekere decentralisatie nodig zijn.

Wat betreft de opmerking over de wijziging van de beheerscomité-procedure meent spreker dat, ingeval geen positief advies aan de Commissie is verkregen, er voor de lid-staten een ruimere beroepsmogelijkheid op de Raad moet worden overwogen. Het probleem werd in het gewraakte document alleen maar aangeduid. Spreker hecht er overigens niet aan deze passage te handhaven. Beter is dan ook deze opmerking te schrappen.

Aan het nieuwe overlegorgaan wordt geen beslissingsbevoegdheid gegeven, er zal mee overlegd worden. Het is echter een operationele consultatie. Het lijkt niet mogelijk deze taak te ver-

trouwen aan één van de bestaande organen. Hoewel het CSA wellicht de juiste vertegenwoordigers der lid-staten bevat, komt dit comité er niet voor in aanmerking, omdat het niet permanent ter beschikking staat. Het lijkt dan ook, dat er een nieuw comité voor in het leven moet worden geroepen.

De heer Mansholt blijkt ook bezorgd te zijn geworden bij het lezen van doc. AGRI 199. Na de toelichting van de heer Faure is die bezorgdheid weer goeddeels weggenomen. Spr. is blij, dat de passage over de aanpassing van de beheerscomité-procedure geschrapt kan worden (pag. 4). Spr. is niet tegen het vormen van een nieuw overlegorgaan. De Commissie zal in de toekomst veel beslissingen moeten nemen, waarbij het van groot belang is de mogelijkheden in de lid-staten te kennen. De besluitvorming mag echter niet verzwaard worden door dit nieuwe orgaan. Spreker is daarom tegen een verplichting voor de Commissie om dit orgaan te consulteren. Daarmee zou men iets wezenlijks veranderen aan de instellingen van de Gemeenschap. En dat is iets wat Minister Faure immers niet wil. Wel moet de Commissie op korte termijn dit overleg kunnen plegen, d.w.z. de betrokken vertegenwoordigers moeten min of meer permanent in Brussel aanwezig zijn. Dacht Minister Faure misschien aan wenssen, die een gedeelte van de week in Brussel en een gedeelte van de week in de nationale hoofdsteden zijn? Ze dienen de situatie thuis en in Brussel goed te kennen. De hoofdzaak is, dat dit nieuwe orgaan informatie aan de Commissie verschaft. Het staat dan ook ter beschikking van de Commissie, de Commissie roept bijeen en dient het voorzitterschap te beklèden. Spr. heeft er niets tegen nu reeds aan te geven bij welk soort beslissingen van de Commissie dit overleg zal plaats vinden. Maar men moet het aan de Commissie overlaten of het orgaan al dan niet bijeen wordt geroepen. Op deze wijze laat men de bestaande instellingen en bevoegdheden onverlet. De Commissie neemt de beslissingen (b.v. over de interventie-B). Het gaat echter te ver alle beheer vanuit Brussel te plegen. Er zullen dan ook nogal wat regels moeten worden opgesteld, waardoor er automatisch in de lid-staten maatregelen worden getroffen. Dit zal b.v. het geval zijn bij interventies in een overschotgebied.

De voorzitter resumeert daarna de belangrijkste elementen van het betoog van dhr. Mansholt.

Minister Höcherl legt er de nadruk op, dat men zich bij deze zaak moet laten leiden door de bepalingen van het Verdrag. Daarin dient men niets te wijzigen, noch direct, noch indirect. Van belang hierbij is het bepaalde in art. 155 (de Commissie heeft tot taak het Verdrag ten uitvoer te leggen) en art. 162 (de Commissie raadpleegt en werkt samen met de Raad). Het voorstel van Min. Faure is interessant. Spr. kan zich verenigen met de voorstelling van zaken, zoals door dhr. Mansholt werd gegeven. De Commissie kan ad hoc een collega van hoge ambtenaren raadplegen. Dit staat ter beoordeling van de Commissie, die ook het voorzitterschap dient te beklèden van de consultatieve bijeenkomst. Dit alles is voor Duitsland qua opzet aanvaardbaar, daar het geheel conform het bepaalde in artikel 162 is.

Er zullen nog nadere bijzonderheden geregeld moeten worden. Duitsland is dus akkoord met een overlegorgaan teneinde de werkzaamheden van de Commissie te vergemakkelijken.

Staatssecretaris Antoniozzi zegt, met deze aanpak in beginsel ook akkoord te gaan. Er moet een procedure gevonden worden, die een soepel en concreet overleg mogelijk maakt. Spr. was, evenals Minister Lardinois, bij lezing van doc. AGRI 199 ook tot de conclusie gekomen, dat de Franse delegatie een nieuw element aan de instellingen van de Gemeenschap wilde toevoegen. Daar is Italië tegen. Spr. is het eens met de Duitse benadering. Het geheel moet Verdrag-conform zijn. In tegenstelling tot wat Dr. Mansholt voorstelde denkt spreker echter aan een permanent comité van hoge ambtenaren en niet aan een half-wekelijkse functie in Brussel, resp. in de hoofdsteden. Dit overleg dient een permanent karakter te hebben en dient voor belangrijke commissiebesluiten een verplichtend karakter te hebben. De Commissie behoudt echter volledig de beslissingsbevoegdheid.

De voorzitter constateert, dat het betoog van de heer Antoniozzi op een belangrijk punt afwijkt van dat van Dr. Mansholt. De eerste sprak van een verplicht overleg, de laatste wees dat met kracht van de hand.

De heer Antoniozzi herhaalt, dat de Commissie voor de belangrijkste beslissing voortdurend overleg moet plegen.

Minister Faure zegt het debat met aandacht te hebben gevolgd. Spr. heeft echter bedenkingen tegen het voorstel van Dr. Mansholt. Dat beperkt te zeer het Franse voorstel. Weliswaar is er ook behoefte aan een comité van deskundigen, dat door de Commissie geraadpleegd kan worden. Dat is geen slecht idee, maar waar het Frankrijk om gaat betreft problemen, die eigenlijk op raadsniveau beslist zouden moeten worden. Delegeert de Raad deze bevoegdheid aan de Commissie, dan kan gewerkt worden volgens het voorstel van Dr. Mansholt. Indien echter de Raad niet de gehele bevoegdheid wil overdragen of dit slechts ongaarne doet, in die gevallen dient in een bijzondere procedure te worden voorzien. Daarmee meent spr. ook tegemoet te komen aan de gedachten van de Italiaanse delegatie, die immers deze consultatie verplicht wilde stellen bij belangrijke beslissingen. Spr. is het daarmee eens. Wat het voorzitterschap betreft aarzelt hij. Er bestaan eigenlijk twee stelsels naast elkaar. In het ene geval is het een bijeenkomst bij de Commissie, in het andere is het eigenlijk de Raad. Het comité kan immers ook bijeenkomen zonder de wil van de Commissie. Frankrijk wil echter nimmer de bevoegdheden van de Commissie beperken. Het gaat om een goede samenwerking. Het moet geen comité worden, dat boven de Commissie is geplaatst. Anderzijds dient het niet van een dusdanig laag niveau te zijn, dat slechts sprake is van een comité van deskundigen.

De heer van der Moortel staat gunstig t.o.v. het in het leven roepen van dit nieuwe orgaan. We moeten ons inderdaad aan het Verdrag houden. Artikel 163 zegt echter, dat de Raad en de Commissie in onderling overleg moeten vaststellen hoe de raadpleging en samenwerking moet worden georganiseerd. Daar zijn we nu mee bezig en daarmee wijzigen we ook niets aan de instellingen. Het is echter onjuist altijd het initiatief voor de consultatie bij de Commissie te laten. Ook de lid-staten moeten problemen aan dit overlegorgaan kunnen voorleggen. Stel b.v. dat er in het beheerscomité over een commissievoorstel geen advies tot stand gekomen is of een negatief advies werd uitgebracht. In die gevallen zou men het probleem aan dit overlegorgaan kunnen voorleggen. Er zal in de toekomst vaak sprake van zijn dat de beheerscomité's zich moeten uitspreken over zaken waarvoor de gedelegeerden onvoldoende bevoegd zijn. In die gevallen is het goed dat een dergelijk probleem automatisch terecht komt in het overlegorgaan. Dit kan anders op verzoek van de Commissie of van een lid-staat. Om nu ook geen institutionele wijzigingen tot stand te brengen lijkt het gewenst het CSA met deze taak te belasten. Het gaat echter om het uitbrengen van een advies, zij het van hogere orde. De Commissie zal echter zelf de beslissing moeten nemen.

Minister Lardinois zegt zich aan te kunnen sluiten bij datgene wat Dr. Mansholt heeft voorgesteld. Spr. is blij met de eerste interventie van minister Faure, die duidelijk maakte niets van de bestaande instituties te willen aantasten. Dat moet niet uit het oog verloren worden. Dat is nl. het bezwaar, dat uitgebracht moet worden tegen het voorstel van dhr. v.d. Moortel. Dat voorstel houdt in, dat men de beheerscomité-procedure gaat uithollen, terwijl men het CSA een wat belangrijker taak gaat toekennen. Er dient geen verplichting te bestaan voor de Commissie om het nieuwe orgaan te raadplegen. Spr. is het eens met de reactie van minister Höcherl: er dient niets nieuws te worden gecreëerd, dat ingaat tegen de bepalingen v/h Verdrag.

Dr. Mansholt reageert op de tweede interventie van dhr. Faure. Men lijkt het over het doel eens te zijn. Zowel minister Faure als de Commissie willen een situatie bewerkstelligen, die het de Commissie gemakkelijker maakt de beslissingen te treffen. Nu moet men echter goed onderscheiden. Er zijn raadsbevoegdheden, die aan de Commissie kunnen worden gedelegeerd. Maar dan houden ze op raadsbevoegdheden te zijn. Er is dus geen sprake van, dat er raadsbevoegdheden aan de Commissie worden overgedragen, die de Commissie verplichten om met een administratief lichaam van de Raad samen te werken. Of de Raad of de Commissie is bevoegd. De Raad draagt over of niet. De Raad draagt over opdat de Commissie alleen haar beslissing kan nemen, of na raadpleging van het beheerscomité. In dat laatste geval is er bij een negatief advies van het beheerscomité een beroep op de Raad mogelijk, zonder dat de Commissie beperkt wordt in het nemen van haar besluit. Daarom: er bestaan geen problemen, die tussen de bevoegdheid van de Raad en de Commissie inliggen. Of de Raad beslist op voorstel van de Commissie of de Commissie beslist.

Dit laatste betreft dan vooral de beheersaangelegenheden. Daarbij is het nodig, dat de Commissie gemakkelijk over inlichtingen uit de lid-staten beschikt. Het mag dan wel een orgaan van de Raad zijn, dat adviseert, als maar duidelijk is, dat de Commissie beslist. Ook het CSA zou hiervoor ingeschakeld kunnen worden. Maar dan niet ter voorbereiding van een beslissing van de Raad maar van de Commissie. Minister Höcherl heeft terecht op artikel 162 v/h. Verdrag gewezen. Raad en Commissie bepalen samen, hoe zal worden samengewerkt, zonder daarbij te raken aan de bevoegdheden van de instellingen. Dat sluit verplichte consultatie uit want dat tast de bevoegdheid van de Commissie aan. Spr. laat de kwestie van het voorzitterschap nu maar even rusten. Hij heeft overigens geen bezwaar tegen het samenkomen van het overlegorgaan op verzoek van een lid-staat.

Minister Faure herhaalt niets te willen afdoen aan de beslissingsbevoegdheid van de Commissie. Ook het verplicht stellen van de consultatie is eigenlijk niet zo belangrijk. Immers als het overleg niet nuttig is, dan heeft het geen zin het verplicht te stellen en als het nuttig is dan gaat de Commissie er vanzelf wel toe over. Anders staat spreker t.o. het vraagstuk van het voorzitterschap. Als er van een verplichte consultatie sprake zou zijn geweest, dan was het logisch geweest, dat de Commissie het voorzitterschap zou bekleden. Nu dat niet het geval is, ligt het meer voor de hand dat één van de lid-staten dit voorzitterschap krijgt. Spr. wil het betoog van Dr. Mansholt niet tegenspreken. Het lijkt echter i.v.m. de ruime formule, die voor dit overlegorgaan wordt gekozen, nuttig om voor het voorzitterschap twee mogelijkheden te voorzien. Als het overlegorgaan bijeenkomt op verzoek van de Commissie dan heeft zij het voorzitterschap. Geschiedt het op verzoek van een lid-staat, dan zit één van de lid-staten voor. Functioneert het overlegorgaan als een superbeheerscomité, dan heeft ook de Commissie het voorzitterschap. Het lijkt voor de hand te liggen, dat de lid-staten de betrokken gedelegeerde in het overlegorgaan deel zal laten uitmaken van de Permanente Vertegenwoordiging in Brussel.

Minister Büchler is het in grote lijnen eens met Min. Faure. Spr. wil echter nog pragmatischer te werk gaan. Er dient een permanent overlegorgaan in het leven te worden geroepen. Bij de beslissingen van de Commissie raadpleegt de Commissie permanent de nationale deskundigen, vooral ook omdat de uitvoering toch niet geheel in Brussel geconcentreerd zal zijn.

Minister Lardinois constateert, dat de meningen wat dichter bij elkaar komen. Vast staat, dat de beslissingsbevoegdheid bij de Commissie blijft en dat er geen verplichting tot consultatie bestaat voor de Commissie. Er blijft voor spreker nog één vraag. Hoe noem je zo'n overlegorgaan? Frankrijk spreekt van een "comité de concertation". Het Frans-Nederlandse woordenboek kent het woord "concertation" niet. Waarom spreekt men niet gewoon van "consultation"? Spr. is overigens bereid met de instelling van een overlegorgaan akkoord te gaan voor één jaar, na opgedane ervaring kan beslist worden of dit aan de bedoelingen en verwachtingen heeft beantwoord.

Minister Höcherl blijft liever werken met de organen, die er nu bestaan. Bedoelde consultatie kan in het beheerscomité plaats vinden.

Dr. Mansholt blijkt toch ook begrepen te hebben, dat het om iets meer gaat dan alleen maar overleg. Ook het Verdrag kent het begrip "concertation". Dat wordt in het Nederlands vertaald met "overleg (van de lid-staten) teneinde hun optreden op elkaar af te stemmen". Het gaat in dit geval dus om een overleg van de Commissie met de lid-staten omte komen - niet tot een akkoord - maar tot een op elkaar afstemmen van de acties. De kwestie van het voorzitterschap moet pragmatisch opgelost worden. Het lijkt gewenst dat de Commissie het voorzitterschap heeft, maar dat ieder dit overlegorgaan bijeen kan roepen. Het is een ondergeschikt punt.

Min. Faure wil - traditiegetrouw als het om verschil in inzicht gaat tussèn de Nederlandse en de Franse delegatie - aan Minister Lardinois antwoorden met een citaat van Shakespeare "What is in a name". Spr. stelt voor "comité consultative pour des actions concertées". Hij is het eens met Luxemburg: het overlegorgaan behoeft niet een zeer formele status te krijgen. Men kan zich bedienen van de landbouwattaché's bij de P.V.'s. Het voorzitterschap pragmatisch oplossen: roept de Commissie bijeen, dan heeft de Commissie het voorzitterschap, vraagt een lid-staat om de bijeenkomst, dan heeft de Raadsvoorzitter het voorzitterschap. Het orgaan kan ook dienen als een horizontaal beheerscomité. Maar dat kan nog nader gepreciseerd worden.

Minister Höcherl vraagt of het mogelijk is, dat de Commissie een voorstel terzake indient. In dat geval is spreker geneigd dit ongezien te accepteren. Het gaat om de positie van de Commissie. En spreker wil niet Roomser zijn dan de Paus.

De voorzitter blijkt bereid om, in samenwerking met het Secretariaat, eveneens een voorstel te formuleren. Er is nl. haast bij de behandeling van het onderwerp en de Commissie blijkt op korte termijn geen document te kunnen voorleggen. Dat is pas mogelijk op 19 mei.

Minister Lardinois ziet geen heil in een document dat nog deze raadszitting wordt voorgelegd. Er is nu toch geen besluit mogelijk. Het moet nog eens thuis bestudeerd worden en wellicht is het goed de P.V.'s er naar te laten kijken.

Italië is voor een voortzetting van de discussie in de Raad om de Commissie beter in staat te stellen haar voorstel te formuleren. Het voorstel dient niet onvoorbereid in de Raad te komen: het CSA zou het eerst kunnen bespreken. Ook Minister Büchler wil verder discussiëren.

Minister Lardinois wenst evenals Minister Höcherl een voorstel van de Commissie en niet van de voorzitter van de Raad. Het gaat om het politieke gezicht van het voorstel.

Dhr. van der Moortel wil voor 19 mei een document van de Commissie, anders komt het onvoorbereid in de Raad van 22/23 mei. Het CSA moet er eerst over spreken.

Dr. Mansholt wenst, dat de Raad beslist op voorstel van de Commissie. De Commissie is bereid een voorstel in te dienen maar dit kan niet voor de 19e klaar zijn. Het lijkt niet nodig, dat het CSA het behandelt.

Min. Höcherl betwijfelt of het probleem zo acuut is, dat het de volgende vergadering reeds moet zijn opgelost. Zonder die oplossing kunnen we de 1e juli toch wel passeren. De basisverordeningen hebben de grootste prioriteit. Spr. heeft geen bezwaar tegen behandeling in P.V. en CSA.

Min. Faure wenst echter een besluit in de zitting van 22/23 mei.

Dan concludeert de voorzitter, dat gewacht zal worden op het commissievoorstel van de 19e en dat er in de zitting van 22 en 23 mei een beslissing moet worden genomen. Daar sluit de Raad zich bij aan.

2. Ontwerp-verordening tot gemeenschappelijke ordening van de graanmarkt (doc. R/1521/1/66=AGRI 612 herz. 1, R/534/67=AGRI 215)

a. Interventieregelingen

Besproken werd de mogelijkheid tot preventieve interventie-maatregelen, zoals gewenst door Frankrijk. Tijdens de raadszitting van 17/18 april waren de delegaties, met uitzondering van Italië, gunstig gestemd om dergelijke maatregelen gedurende een proefperiode van één jaar te voorzien. In het CSA was men het niet eens kunnen worden, m.n. over een tekst als door Frankrijk voorgesteld: "Bovendien kunnen de interventiebureaus, telkens wanneer de toestand van de markt dit vereist, onder de in uitvoering van lid 4 vastgestelde voorwaarden, overgaan tot acties ter voorkoming van een verplichte interventie".

Om aan de geuite bezwaren tegemoet te komen had de commissie-vertegenwoordiger in het CSA een nieuwe tekst voorgesteld, bepalende: "De Raad kan, overeenkomstig de in lid 4 bedoelde procedure, bijzondere interventie-maatregelen vaststellen, indien dergelijke maatregelen noodzakelijk blijken om in bepaalde gebieden van de Gemeenschap massale aankopen door de interventiebureaus overeenkomstig lid 1 te voorkomen."

Hiermee kon de Franse delegatie niet instemmen, omdat het haars inziens geen complete waarborg geeft en in feite slechts een procedurele bepaling is. De Italiaanse delegatie handhaafde haar algemene voorbehoud, terwijl de overige delegaties een oplossing in deze richting mogelijk achtten. De laatste tekst werd nu aan de Raad voorgelegd.

Minister Faure zei, dat dit voorstel onvoldoende was. Het is slechts een vrijwaringsclausule, die geen waarborgen geeft. Het gaat er Frankrijk om de verplichte interventie te voorkomen. Dat is in het belang van de Gemeenschap, omdat de financiële lasten hierdoor beperkt worden. Spreker zei geen bezwaar te hebben tegen een experimentele periode, maar men wil in de basisverordening niet uitsluitend gebonden zijn aan de verplichte interventie enerzijds en de restituties anderzijds. De tekst van de Commissie is procedureel veel te zwaar en vraagt teveel tijd voor er tot actie kan worden overgegaan. De Raad zou daarom slechts de criteria moeten vaststellen.

Dr. Mansholt zei het wel juist te achten, dat massale interventie voorkomen moet worden. Frankrijk kan in deze bogen op enige ervaring. Spreker vond de door de Commissie voorgestelde procedure ook wel wat zwaar en dacht, dat het wel aanvaardbaar was om tot een zeker automatisme te komen, waarbij aan de interventieorganen de gelegenheid gegeven wordt om op een prijs, die iets boven maar zeer dicht bij de interventieprijs gelegen is, acties te ondernemen. Spreker noemde als voorbeeld een niveau van de richtprijs min 5%. Deze acties zouden niet verplicht zijn en slechts voor een bepaalde periode van het seizoen toelaatbaar hoeven te zijn.

Minister Höcherl zei eerder slechts met moeite akkoord gegaan te zijn met de proefperiode. Hij achtte de beste procedure, dat de Raad de criteria vastlegt, waarop de Commissie in samenwerking met het Comité van Beheer de beslissingen neemt.

Minister Lardinois was het met Duitsland wel eens. Er zullen echter enkele afspraken gemaakt moeten worden inzake de soorten granen, het prijstraject en de maatregelen die genomen mogen worden alvorens de uitvoering aan de Commissie wordt overgelaten. Bovendien wees spreker er op, dat elke interventie minimaal geld mag kosten en dat elke vorm van discriminatie uitgesloten moet worden.

België stond gereserveerd tegenover het door Dr. Mansholt genoemde automatisme. Men sloot zich aan bij Duitsland en Nederland.

Minister Büchler zei dat men verplicht was elk systeem te kiezen, dat minder kosten met zich meebrengt.

Italië noemde de kostenbesparing illusoir. Men vreest nationalisatie en zei, dat het een verkapte verhoging van de interventieprijs was.

Minister Faure kon de suggestie van Duitsland ook aanvaarden.

Dr. Mansholt betoogde, dat het systeem een stimulans moet zijn voor de handel om tot opslaan over te gaan. De Commissie kan onmogelijk telkens zeggen, wie er wel en niet mag ingrijpen. Daarom pleitte spreker voor een zeker automatisme, dat zeer voorzichtig opgesteld zou moeten worden. Nadat Duitsland en Frankrijk er de heer Mansholt op gewezen hadden, dat hij hiermee de principes van de Commissie enigszins verloochende, zei deze wel in staat te zijn een tekst voor te bereiden, waarmee iedereen het eens zou kunnen zijn. Doortijdgebrek is deze tekst echter niet meer in de Raad besproken. De Commissie zal hem nu direct voorleggen aan het CSA.

b. Restituties

De Commissie stelt voor om in het stadium van de gemeenschappelijke markt bindende en gelijke restituties voor de hele Gemeenschap toe te passen met variatie naar bestemming, en berekend op de laagste marktprijs van de Gemeenschap. Naar het oordeel van Duitsland en Italië moeten de restituties echter gedifferentieerd kunnen worden per regio van de Gemeenschap, omdat anders geen export vanuit de tekortgebieden mogelijk is, terwijl men er verder op wees, dat deze materie nauw verband houdt met de afwezigheid van een gemeenschappelijk handelsbeleid. De overige delegaties aanvaardden het commissievoorstel, maar wèzen op de noodzaak van een soepele toepassing.

Minister Höcherl zei het zeer onbevredigend te achten als bepaalde gebieden niet zouden kunnen exporteren en vroeg de Commissie deze flagrante onevenwichtigheid uit de weg te ruimen door het doen van een voorstel om de restituties regionaal te differentiëren.

De heer Mansholt zei, dat de gelijke restituties nu eenmaal een gevolg zijn van de eenheidsmarkt voor granen. Ook de bescherming is gelijk en daaruit vloeit een regionaal prijsstelsel voort. Overigens wil het commissievoorstel geenszins zeggen, dat export uit andere dan overschotgebieden niet meer mogelijk is. Spr. noemt export naar de Oostbloklanden, die vanuit Duitsland goedkoper zou kunnen geschieden door de lagere vervoerkosten. Ook gebieden bij een grote haven hebben daartoe mogelijkheden. Gedifferentieerde restituties zouden een kunstmatige ingreep zijn in het systeem dat tot dusver is opgebouwd. Immers ook de prijsregionalisatie zou dan komen te vervallen. Gelijke restituties is dus de enige mogelijkheid.

Prof. Albertario gaf Dr. Mansholt alleen theoretisch gelijk. Tot nu toe werden de restituties door de lid-staten zelf gegeven. Het is nog niet te zeggen, wat het gevolg zal zijn op de totale integratie van de Gemeenschap. Ook in landen, die als geheel deficitair zijn, kunnen gebieden met een overschot voorkómen. Ook daar moet export mogelijk zijn. Verder bestreed spreker het wegvallen van de prijsregionalisatie bij gedifferentieerde restituties en sloot zich aan bij het verzoek van Duitsland aan de Commissie een nieuw voorstel te doen.

Dr. Mansholt zei, dat vraag en aanbod te allen tijde over de prijs zullen beslissen. Het Italiaanse standpunt is dan ook onlogisch. Wie zou er overigens moeten beslissen welke gebieden voor een verhoogde restitutie in aanmerking komen? Natuurlijk zullen alle streken vragen om een hogere restitutie. Spr. sprak de hoop uit, dat men het bestaande systeem niet zal wijzigen en wees er op, dat de restitutie niet persé gebaseerd hoeft te zijn op het laagste prijsniveau in de Gemeenschap. Deze moet zo berekend worden, dat een bepaalde hoeveelheid graan, die men als Gemeenschap voor export in aanmerking wil doen komen, ook werkelijk geëxporteerd kan worden.

Nadat Italië op de noodzaak van een praktische oplossing gewezen had, wees Min. Faure op de inconsequente houding van Italië in vergelijking met het Italiaanse standpunt bij pre-interventie. Bij de gemeenschappelijke markt, die we nu ingaan, is geen andere dan een gelijke restitutie mogelijk, waarbij het bedrag even belangrijk vastgesteld zal moeten worden. Hierop zei Min. Höcherl slechts de waarborg te wensen, dat alle overschotgebieden gelijke toegang tot de wereldmarkt krijgen.

Dr. Mansholt wees er op, dat dat juist alleen mogelijk is met een gelijke restitutie, omdat die voor iedereen geldt, maar dat iedereen niet in de gelegenheid is om er van te profiteren.

Minister Lardinois sloot zich geheel bij de Commissie aan en deed een beroep op Italië en Duitsland geheel van hun standpunt af te zien, omdat er anders weer grote discriminatiemogelijkheden in het leven geroepen worden en er van vrij verkeer niets terecht komt voor de belangrijkste agrarische grondstof: de granen. Verder wees spreker op de ervaring in Nederland, op zichzelf een tekortgebied voor granen, waar grote hoeveelheden inlands graan geëxporteerd werden. Ofschoon dit mogelijk interessant is voor de handel, zag hij het nut van dergelijke handelstransacties niet in, omdat daartegenover grote importen moeten plaats hebben.

Nadat Minister Höcherl om een praktische oplossing voor bepaalde overschotgebieden aan de grens van verbruikscentra had gevraagd, zei Dr. Mansholt niet in te zien, waarom gebieden met een hogere interventieprijs nog een extra restitutie zouden moeten hebben. Bovendien zou zo'n voorstel onuitvoerbaar zijn. Spr. zei nogmaals dat de restituties niet op het laagste niveau afgestemd behoeven te worden, maar dat dit een kwestie van marktbeheer is.

Hierop zei Minister Höcherl niet verder op gedifferentieerde restituties te zullen aandringen, mits de laatste opmerking van Dr. Mansholt geformaliseerd wordt.

Italië handhaafde echter zijn standpunt.

c. Vrije keuze van handelspartners

De Commissie stelt in de nieuwe basisverordeningen voor, dat op geen enkele wijze de vrije keuze van de handelspartners belemmerd mag worden, behoudens de bepalingen inzake coöperatieve ondernemingen en soortgelijke groeperingen. De Franse delegatie heeft verzocht deze bepaling te schrappen, omdat de vrije mededinging reeds door het Verdrag gewaarborgd wordt. Bovendien wenst de Franse regering de essentie van haar nationale marktordening voor granen te handhaven, m.n. voor wat betreft de verplichte passage van alle graan door het opslagbureau, met heffing van een statistische belasting.

Minister Faure herhaalde de reeds eerder gedane verzekering, dat hij het al jaren bestaande Franse systeem met een passage obligatoire zodanig zal wijzigen, dat geen discriminatie meer aanwezig zal zijn tussen Franse handelaren en die uit andere lid-staten. Elke koper zal echter aan een minimum van controle onderworpen worden. De opslagbureaus zullen als makelaar op moeten treden. Zowel Franse als niet-Franse tussenpersonen kunnen aanvaard worden. Spr. kan aanvaarden, dat de erkenningsregels door de Gemeenschap goedgekeurd moeten worden.

Dr. Mansholt vroeg, welke regels er in de andere lid-staten bestaan. Min. Lardinois antwoordde dat inschrijving in de registers van de Kamer van Koophandel in Nederland de enige voorwaarde is. In Luxemburg bleken zeer strenge regels te bestaan (vergunningen, opslagruimte, etc.), evenals in België. In Duitsland en Italië bleken de voorschriften minimaal. Minister Höcherl zei dat niemand uitgesloten zou moeten worden, die in eigen land een vergunning heeft.

Dr. Mansholt zei, dat het hier duidelijk om een algemeen probleem gaat, dat nu niet geregeld kan worden. Ook voor granen zal men moeten aanvaarden, dat er op het gebied van vestiging nog enige tijd nationale regels blijven bestaan.

Minister Faure kan de Duitse suggestie onmogelijk aanvaarden. Dan zouden de regels van de lid-staat met de minste eisen voor de gehele Gemeenschap gelden. Min. Höcherl vreesde, dat een handelaar nu zes vergunningen nodig zal hebben. Spr. was er dan ook tegen nu regels te aanvaarden. Het Verdrag spreekt toch van non-discriminatie! Minister Lardinois wilde aan het handhaven van de huidige regels toch wel duidelijk de eis van non-discriminatie verbinden. Dit zou getest moeten worden. Daarom zou de Commissie nu na moeten gaan welke voorwaarden de verschillende lid-staten stellen na 1 juli.

Na enige discussie tussen de Duitse/Italiaanse delegatie enerzijds en de Franse anderzijds over de te verwachten gang van zaken in Frankrijk als een niet-Franse handelaar daar graan wil kopen direct bij de producent, zei Min. Höcherl, dat Frankrijk juridisch onmogelijk van niet-Franse onderdanen kan eisen, dat ze aan alle Franse eisen voldoen.

Dr. Mansholt concludeerde, geen enkel specifiek graanprobleem te zien. Par. 3 van artikel 20 kan hier dan ook gerust geschrapt worden. Spr. verklaarde zich bereid aan het Nederlandse verzoek te voldoen om de nationale regels te testen. Hij verzocht de lid-staten de nodige mededelingen aan de Commissie te doen.

Minister Lardinois voelde er wel voor zich bij het voorstel van Dr. Mansholt aan te sluiten, maar zei toch te aarzelen, omdat hij vreest het Franse ONIC-systeem met de graanregeling in huis te halen. Daarom wil hij eerst de mededeling van Frankrijk aan de Commissie afwachten.

Minister Faure zei toch liever de betreffende paragraaf te handhaven, maar niet de toevoeging, dat elke lid-staat niet discriminatoire voorwaarden kan stellen voor de uitoefening van de handel. Onder die voorwaarde is spreker bereid de passage obligatoire zoals nu toegepast in Frankrijk te laten vallen. Voor de andere nieuwe basisverordeningen zou eventueel een andere tekst gekozen moeten worden omdat het probleem zich daar anders kan stellen.

Op verzoek van de voorzitter stelden de commissiediensten een nieuwe tekst op, die later aan de Raad werd voorgelegd (doc. T/205/67), luidende:

"3. Les Etats membres n'imposent aucune entrave au libre choix de leurs co-contractants par les vendeurs et acheteurs, sans réserve des dispositions relatives aux conditions d'agrément de ceux-ci, qui ne doivent pas être discriminatoires ni faire obstacle à la libre commercialisation des produits relevant au présent règlement."

Duitsland wenste toevoeging van "onder controle van de Commissie", Frankrijk wilde de zinsnede over coöperaties in de oude tekst handhaven en vond deze tekst nogal onduidelijk. Min. Faure herhaalde maatregelen te zullen nemen om elke discriminatie naar nationaliteit te zullen uitschakelen en kon het dan ook wel eens zijn met de suggestie van Dr. Mansholt om deze paragraaf te schrappen, daar het Verdrag garant staat voor non-discriminatie.

Hier bleken alle delegaties wel voor te voelen, echter niet voordat de Commissie een overzicht van de nationale regels heeft opgesteld. Op verzoek van België zal dit overzicht niet alleen de regels voor granen, maar ook die voor veredelingsprodukten bevatten.

3. Verordening tot vaststelling van de prijzen en de voornaamste commercialisatiecentra in de sector granen verkoopseizoen 1967/68.
(doc. R/535/67=AGRI 216)

Italië en Frankrijk trokken de nog bestaande reserves terug, zondat deze verordening in haar geheel werd goedgekeurd. Formeel kan dit echter pas gebeuren op het moment van goedkeuring van de nieuwe basisverordening voor granen.

5. Varkensvlees (doc. R/1519/66=AGRI 610, R/536/67=AGRI 217)

Interventieregeling

In de Raad van 17/18 april bestond er overeenstemming, dat er automatisch een procedure begint zodra de marktprijzen een nog nader vast te stellen niveau bereiken. Dit om extreme tendenzen van de varkenscyclus evt. te ondervangen. In het CSA was geen overeenstemming bereikt inzake de uitwerking van deze overeenkomst, met name niet v.w.b. het inschakelen van de door de Raad overwogen procedure, de drempel voor het inschakelen van de procedure, de vaststelling van de interventieprijs en de werkingssfeer van de interventie maatregelen.

De Belgische, Duitse en Italiaanse delegaties hadden er in het CSA op aangedrongen, dat de Raad op voorstel van de Commissie voor ieder geval een afzonderlijk besluit zou nemen, terwijl de andere delegaties de interventie maatregelen wilden doen afhangen van een communautaire procedure, nadat de Raad daartoe het sein zou hebben gegeven.

Dhr. Mansholt wees eerstgenoemde delegaties er op, dat de door hen voorgestelde procedure zes weken in beslag kan nemen.

De Belgische delegatie betwijfelde dit, terwijl Min. Faure het aan de Commissie zou willen overlaten de interventie uit te voeren en wees in dit verband tevens op de noodzaak van een voldoende operationele procedure, zoals onder punt 4 besproken. Bovendien vestigde hij nogmaals de aandacht er op een procedure te voorzien tegen de industriële produktie, zodat er m.n. maatregelen genomen kunnen worden tegen hen, die de oorzaak zijn van de overproduktie. Daadwerkelijke interventie moet op een voldoende hoge prijs plaats hebben (90% van de basisprijs).

Luxemburg sloot zich bij Frankrijk aan door de uitvoering aan de Commissie over te laten in samenwerking met het comité van beheer.

Minister Lardinois bevestigde het Nederlandse standpunt, dat de uitvoering aan de Commissie moet worden overgelaten. Als men immerstoch tot interventie besluit, hetgeen Nederland niet bepleit, dan moet het ook werken.

De Italiaanse woordvoerder wees op de uiteenlopende interpretaties van het verloop van de discussie van 17/18 april. Ten aanzien van het niveau zei hij, dat tot op een bepaald niveau elke interventie uitgesloten zou moeten worden en dat voor elke daadwerkelijke interventie een politieke beoordeling nodig is, welke aan de Raad moet worden overgelaten.

Ofschoon Duitsland betwijfelde of een raadsprocedure wel zo lang moet duren, kon men het onder bepaalde voorwaarden wel eens zijn met de beheerscomitéprocedure. Ook België sloot zich hierbij nu aan, mits het maximale interventieniveau vooraf door de Raad vastgesteld wordt.

De Italiaanse woordvoerder zou de uitvoering wel aan de Commissie willen overlaten bij interventie op een zeer laag niveau. Wordt dit niveau hoog vastgesteld, dan ware het aan de Raad over te laten.

Hierna werd getracht eerst het niveau van de interventie te bepalen.

Minister Faure herhaalde zijn wens: 90% van de basisprijs. Wordt tot een lagere prijs besloten, dan wenst hij een volledig automatisch systeem. De gespreksprocedure moet dan op gang komen zodra 105% van de basisprijs bereikt wordt.

Duitsland wenst het gesprek te openen bij een niveau van 96% van de sluisprijs plus variabel deel van de heffing. Voor levende varkens - klasse c - zou dit een niveau van 271 DM betekenen.

Minister Faure berekende voor zijn niveau een bedrag van 315 DM voor de standaardkwaliteit.

Minister Lardinois reageerde met te zeggen, dat hij bij een dergelijk prijsniveau genoodzaakt zal zijn de Nederlandse ministerraad een plan voor te leggen tot massale emigratie van de bevolking, omdat een dergelijk prijsniveau in Nederland en in enkele andere streken van Noord-Europa een zodanige produktie-uitbreiding teweeg zal brengen, dat er voor de bevolking geen plaats meer zal zijn. Zelfs het door Duitsland voorgestelde prijsniveau moet hij ontraden.

Dhr. Heringa zei, dat de door Duitsland en Frankrijk naar voren gebrachte cijfers moeilijk te beoordelen zijn, omdat de Raad eerst moet beslissen, waar men de prijzen zal constateren, op de overschot- of de tekortmarkten. Dat maakt een verschil uit van minstens 20%. De Commissie geeft de voorkeur aan de tekortmarkten, omdat er dan een directe binding bestaat met de import uit derde landen.

Na enige discussie en berekeningen werd besloten de berekeningen verder aan het CSA over te laten, omdat bleek, dat het toch nodig was eerst de procedure vast te stellen. De Commissie is bereid daarna tijdig een voorstel over het niveau te doen.

Minister Faure vroeg van hem geen verdere concessies te vragen op het peil der interventie, nu hij al is afgestapt van het volledige automatisme. Als men nu tot interventie besluit, zal die op een niveau van 90% van de basisprijs moeten geschieden.

De Belgische woordvoerder antwoordde Frankrijk, dat men op deze manier weer een volledig automatisme in huis haalt. De overlegprocedure, die volgens Frankrijk nu bij 105% van de basisprijs zou moeten beginnen, zal altijd op gang zijn, omdat er in de Gemeenschap altijd wel gebieden zijn met een laag prijsniveau.

De voorzitter concludeerde, dat er in feite twee doctrines tegenover elkaar blijven bestaan, enerzijds die van de volledige prijsgarantie en anderzijds die, waarbij de producent slechts gewaarschuwd wordt.

Dhr. Mansholt was het eens met België, dat het comité van beheer moeilijk met "neen" zal kunnen besluiten. Daarom zou men een procedure moeten aanvaarden, die tweeledig is: een semi-automatische voor evt. interventie op een vrij hoog niveau en een automatische voor verplichte interventie op een laag niveau.

Duitsland kon deze gang van zaken wel volgen, maar wees er op, dat het niets zou aanvaarden waarvan men de financiële consequenties niet kent.

Minister Faure kon deze formule niet aanvaarden en verdedigde zijn systeem op basis van het oorspronkelijke commissievoorstel. Om aan de financiële consequenties te ontkomen, zou daarom een contributiesysteem van de producenten ingevoerd moeten worden waarbij de kleine producenten buiten beschouwing blijven en dat progressief van toepassing zou moeten zijn voor grote industriële producenten.

Ondanks de geuite bezwaren werd besloten het CSA te belasten met de bestudering van een voorstel als gesuggereerd door Dr. Mansholt.

6. Telling van de varkensstapel (doc. R/861/64=AGRI 334, R/537/67=AGRI 218)

Over deze ontwerp-verordening is een tussentijds rapport door het CSA aan de Raad voorgelegd. Omdat de nog openstaande problemen in hoofdzaak van institutionele en financiële aard zijn, werd besloten het Comité van P.V.'s met de verdere bestudering te belasten.

7. Ontwerp-verordening tot wijziging van Vo. 52/64
(vaststelling basisproducten in de varkensvleessector)
(doc. R/520/67=AGRI 210)

Minister Lardinois wees er op, dat Nederland zich indertijd had laten overhalen akkoord te gaan met het aanvaarden van één basisproduct in de sector varkensvlees. Men heeft altijd gevreesd, dat de restitutiemogelijkheden hierdoor nul zouden worden, welke vrees nu bewaarheid geworden is, hetgeen voor Nederland dat 80% van de EEG-export voor zijn rekening neemt, een grote teleurstelling is. Spr. deed een beroep op de redelijkheid van de andere delegaties mee te werken aan het voorstel van de Commissie om het aantal basisproducten uit te breiden tot vier. Nederland ging akkoord met de suggestie van de voorzitter om de verdere bestudering van het Comité van P.V.'s over te laten. Nadat Frankrijk begrip voor de Nederlandse wensen had uitgesproken, maar daarbij tevens wees op de analoge problemen in andere sectoren, besloot de Raad in zijn geheel de verdere bestudering aan het Comité van P.V.'s over te laten.

8. Ontwerp-verordening gemeenschappelijke marktordening in de sectoren slachtpluimvee en eieren (doc. R/85/1/67=AGRI 38 herz. en R/86/1/67=AGRI 39 herz.)

a. maatregelen tot regulering van de markt

De Commissie heeft haar oorspronkelijke voorstel aangepast met een tekst, die volgens de Commissie zodanig is, dat er in principe geen interventie zal plaats hebben, maar die aan de Raad volgens de procedure van artikel 43, lid 2, Verdrag de mogelijkheid geeft communautaire maatregelen te nemen of om initiatieven van de beroepsgroepen te bevorderen. Tegen deze tekst waren echter bezwaren van de Belgische en Duitse delegaties aangevoerd. Deze stelden een nieuwe tekst voor, inhoudende dat de Raad op voorstel van de Commissie volgens de stemprocedure van artikel 43, lid 2, iedere maatregel kan nemen tot

vergroting van de kennis van de produktieomstandigheden, van de verwerking en van de commercialisatie van de in artikel 1, lid 1 bedoelde produkten. De Italiaanse en Nederlandse delegaties stonden gunstig tegenover dit laatste voorstel.

Op een desbetreffende vraag van Minister Lardinois antwoordde de Commissie, dat met de tekst van de Commissie alle overheidsinterventie uitgesloten is. Het voorstel wil alleen eigen initiatieven stimuleren, hetgeen toch wel als een minimum aanvaard moet worden in vergelijking met de maatregelen in andere sectoren.

Duitsland wees op de al bestaande goede organisatievorm in deze sector en zei in ieder geval niet bereid te zijn aan deze sector nog geld te spenderen, terwijl België bleef volhouden, dat de laatste commissietekst te ver gaat.

Minister Lardinois zei wel iets verder te willen gaan op het punt marktorganisatie, door de commissietekst te aanvaarden voor een proefperiode, mits overheidsinterventie uitgesloten wordt. Spr. wees overigens op de voorziene zware procedure met raadpleging van het Parlement.

De Commissie wees op de grote prijschommelingen, hetgeen bewijst dat de marktorganisatie niet voldoende functioneert.

Italië erkende de frequente crises op de pluimveemarkt, maar dacht dat betere informatie voldoende was, omdat faciliteiten toch allereerst aan de industriële bedrijven ten goede komen. Het steunde daarom het Belgisch-Duitse voorstel.

De Commissie wees er op dat de industriële produktie in Italië en Duitsland naar voren gekomen is als gevolg van de tot dusver doorgevoerde hoge protectie. Opgemerkt werd dat het alleen te doen is om een betere marktorganisatie en men herinnerde Italië aan de regeling voor groenten en fruit.

Italië wees deze laatste vergelijking af omdat het daar om heel andere produkten gaat, die een bederfelijk karakter hebben. Het gaf toe dat de hoge protectie de industriële produktie gestimuleerd heeft, maar anderzijds is ook de produktiestructuur aanzienlijk verbeterd.

Duitsland dacht, dat de situatie duidelijker zou worden na 1 juli a.s. Anderzijds moet ook gelet worden op precedenten in andere sectoren, maar de moeilijkheid zit in de industriële produktie. Daarom zou de Commissie dit probleem als zodanig moeten aanvatten. Men zag mogelijkheid tot compromis per eind mei, mits geen overheidsinterventie en geen wezenlijke kosten.

Dr. Mansholt zei op basis van de gedachten van Duitsland en Nederland een nieuw voorstel te zullen uitwerken en sprak de hoop uit dat ook België en Italië daarvoor te vinden zullen zijn.

b. Heffingen "eieren in de schaal" en "slachtpluimvee"

De Franse delegatie had een voorbehoud gemaakt t.a.v. het tweede deel van de heffing "7% van het gemiddelde der sluisprijzen".

De Franse woordvoerder zei akkoord te kunnen gaan, mits in artikel 4 gezegd wordt, dat dit element minstens 7% van de sluisprijzen zal bedragen en het element 1 keer per jaar vastgesteld wordt door het beheerscomité omdat men niet wenst, dat dit element voor eens en voor altijd wordt vastgelegd in de basisverordening.

Italië zei lijnrecht tegenover de Franse wens te staan, omdat men al vaak gesteld heeft dat de bestaande bescherming bij afgeleide produkten veel te groot is.

Dr. Mansholt vroeg de discussie uit te stellen tot het moment dat de Kennedy-ronde is afgesloten. Aldus werd besloten.

c. maatregelen bij marktverstoring

Deze bepaling opent de mogelijkheid maatregelen te nemen bij sterke prijsstijging welke een verstoring van de markt of een bedreiging daarvan met zich mee kan brengen. In het vooroverleg waren zeer uiteenlopende standpunten ingenomen, in eerste instantie hier herhaald.

Duitsland ging akkoord met het commissievoorstel, mits de verlaagde heffing voor de invoer van ganzen tijdens de periode van het Kerstfeest voor Duitsland gehandhaafd blijft. Dit zou in een notulenverklaring geregeld kunnen worden.

Frankrijk wees op het paradoxale karakter van deze bepaling, omdat men in deze verordening enerzijds de wet van vraag en aanbod geheel wil laten doorwerken en anderzijds alleen de mogelijkheid open laat prijsstijgingen te voorkomen. Om logisch te blijven zou men daarom moeten spreken van "aanzienlijke prijswijzigingen", zodat ook bij prijsdalingen kan worden ingegrepen.

Dr. Mansholt zei dat de draagwijdte van deze bepaling verder gaat dan het onder a) besproken probleem der marktregularisatie. Het schaarste-artikel staat in alle nieuwe marktverordeningen, omdat men in het verleden ingeval van schaarste al enkele malen maatregelen heeft moeten nemen, welke maatregelen toen op de afwijkingsclausule gebaseerd werden. Aangezien de afwijkingsclausule nu niet meer opgenomen is, heeft men deze nieuwe bepaling nodig om snel te kunnen ingrijpen, daar de Verdragsbasis te lang duurt. Spr. pleitte daarom voor het handhaven van deze bepaling

Minister Lardinois zei dat de gedachte van Frankrijk hem wel aansprak en dacht dat men wel bij elkaar zou kunnen komen door te zeggen dat een dergelijk artikel in deze verordening een heel andere betekenis heeft dan b.v. in de suikerverordening. Hier wordt aan de ondergrens praktisch niets ondernomen, daarom zal men ook naar boven weinig kunnen doen. Dit zou in de uitvoeringsverordening geregeld kunnen worden.

d. aanvullend bedrag art. 8

Italië trok zijn nog bestaande voorbehoud in.

e. overgangsmaatregelen.

De Franse woordvoerder zei, dat de letterlijke tekst de mogelijkheid openlaat tot afwijkingen op de raadsbesluiten en wel tot 31 juli 1968. Men wenste een wachtvoorbehoud aan te tekenen omdat de tekst pas op zijn waarde beoordeeld kan worden als men beter ingelicht is over de algemene institutionele problemen. De overige delegaties hadden in het vooroverleg te kennen gegeven de datum van 31 juli 1968 te willen vervangen door 31 december 1967.

Minister Lardinois bevestigde dit standpunt, maar tekende een reserve aan, omdat dit geen instemming betekent voor deze bepaling in de graanverordening i.v.m. mogelijke repercussies op de broodsubsidies.

f. problemen der vrije keuze der partners en v.d. vaststelling der restituties werden niet verder besproken in afwachting van de desbetreffende discussies bij de graanverordening.

Duitsland herinnerde de Commissie nog aan haar belofte een voorstel te doen voor de overgangsregeling voor ei-produkten. De Commissie beloofde dit snel te zullen doen.

Overige agendapunten:

De agendapunten 9 (oliehoudende zaden), 10 (wijziging rundvleesverordening) en 11 (steunmaatregelen) werden niet behandeld. De discussies inzake de oliehoudende zaden zullen in het CSA worden voortgezet.

12. Diversen:

a) veterinaire problemen

Zoals aangekondigd bij de bespreking van de agenda bracht de Commissie (Dr. Mansholt) een kort mondeling verslag uit van een vergadering, die op 3 mei in Brussel had plaatsgehad tussen de Commissie en veterinaire experts van de lid-staten.

- op verzoek van Nederland had Italië toegezegd in een vergadering van de sub-werkgroep vleesprodukten mededelingen te zullen doen over de bereidingswijze van vleesprodukten. Ten aanzien van het voortbestaan van het virus van de Afrikaanse varkenspest in verwerkt vlees waren de studies nog niet voltooid.
- op een vraag van Nederland of men onder de gegeven omstandigheden de invoer van salami en enkele andere produkten mocht weigeren, gaf de commissievertegenwoordiger tot antwoord, dat het voortbestaan van het virus in verwerkt vlees niet ontkend kan worden, zodat grenssluitingen niet geheel onrechtvaardig zijn. Alle delegaties sloten zich hierbij aan.
- de delegaties zegden toe met de Commissie zoveel mogelijk wetenschappelijke gegevens te zullen uitwisselen.
- de Italiaanse gastarbeiders zijn ingelicht over de gevaren, die transport van kleine vleespakketten met zich mee kunnen brengen.

Hierna legde de Italiaanse woordvoerder een verklaring af over de ernstige ramp, welke Italië getroffen heeft door het uitbreken van de afrikaanse varkenspest. Men heeft de Commissie reeds op de hoogte gebracht van de situatie. Het betreft een zeer hardnekkig virus, dat eigen is aan het varkensras en waarbij pogingen tot uitroeien ook in andere landen op het Europese continent nutteloos gebleken zijn. In Italië is de ziekte rond Rome uitgebroken en is intussen overgeslagen naar enkele andere provincies. Men heeft alle maatregelen getroffen om de infectie uit te roeien; rond Rome zijn al 150.000 varkens vernietigd. Ook zijn er maatregelen genomen tegen export. Al met al brengt de ziekte grote schade met zich mee, ook voor de werknemers in de vleesindustrie. De Italiaanse Regering heeft reeds grote bedragen beschikbaar gesteld voor de

bestrijding. Men acht het echter een gemeenschappelijk belang de ziekte uit te roeien, omdat zij ook een gevaar inhoudt voor de andere lid-staten. Omdat de Gemeenschap in het verleden ook actief belang gesteld heeft in de bestrijding van bepaalde besmettelijke ziekten op het Europese continent acht men het op zijn plaats, dat de Gemeenschap nu met suggesties komt tot daadwerkelijke samenwerking bij de bestrijding.

De heer Mansholt reageerde met te zeggen dat hij reeds een desbetreffende mededeling van Italië had ontvangen en dacht dat de Gemeenschap op dezelfde basis als bij vroegere acties aan de bestrijding zou kunnen meewerken. De Commissie zal daartoe een voorstel doen.

b) organisatie van de werkzaamheden

De voorzitter herinnerde aan de reeds eerder gemaakte afspraak dat de Raad van Landbouwministers zal vergaderen op 22, 23 en 24 mei en op 29, 30 en 31 mei. Hij deed een beroep op de aanwezige ministers persoonlijk verantwoordelijkheid te dragen voor de goede afloop van de a.s. discussies en achtte de voorgenomen vergaderingen onontbeerlijk voor een goede afloop.

Italië verzocht de vergadering van eind mei in verband met de topconferentie in Rome uit te stellen tot 6, 7 en 8 juni. Hierop deed de voorzitter een dringend beroep op de Raad hierop niet in te gaan, welk beroep door Dr. Mansholt sterk ondersteund werd. Deze laatste zei alles in het werk te zullen stellen om zelf op 29 mei 's avonds uit Rome terug te zullen zijn.

De Italiaanse woordvoerder verzocht de definitieve beslissing uit te stellen tot de vergadering van 22 mei. Hieraan werd voldaan, nadat de voorzitter nog eens uitdrukkelijk op het gevaar van uitstel had gewezen en de Italiaanse delegatie verzocht had er bij minister Restivo sterk op aan te dringen van zijn wensen af te zien.

Brussel, 11 mei 1967
GB/JS/TS